

El Diacrític | | Actualitzat el 28/06/2021 a les 19:48

Bon dia, Josep

«Però la realitat s'imposa: la mascareta és majoritària, encara, malgrat que avui ja no és obligatòria als espais exteriors. No en blasmo pas ningú. Però em fa tristes» | «Suposo que algú en farà un bon estudi, d'aquests nostres comportaments. Del grau de por. Del grau de prudència. Del grau d'obediència. I algú en farà un ús immoral, de les conclusions, això és segur»

Una nena va amb mascareta per un carrer de Barcelona amb la seva família | Isaac Planella

Em pensava que el dissabte 26 de juny seria una explosió de somriures.

Surto de casa amb l'aire encara una mica fresquet, amb una sensació de llibertat potser il·lusòria: llibertat per respirar. Uns quants mesos enrere, escriure això hauria semblat ciència-ficció.

Em trobo de cara amb un home vellet que va a comprar el pa amb una bossa feta de ganxet: moltes hores de bossa. És un vell bonic. No somriu però té la pell molt colrada i la boca li fa un gest decidit. Gairebé veig la dona al pati, regant les flors ara que la calor encara no ha caigut aplanada damunt del poble... o rentant els plats de l'esmorzar a l'ombra de la cuina, que si no de seguida s'apilen i fan nosa per fer el dinar.

- Josep? Ja has tornat?

O potser la dona ja no hi és i li'n queda només la bossa, feta amb pilanets de temps aturat. Aquelles passades de ganxet que ordenen el fil dels dies.

Però la realitat s'imposa: la mascareta és majoritària, encara, malgrat que avui ja no és obligatòria als espais exteriors.

No en blasmo pas ningú. Però em fa tristesa.

Hi ha mascaretes vermelles amb vestits vermells, negres amb vestits negres, de flors, de dibuixos. Jo la porto a la butxaca, rebregada i anodina, i em passo el matí posant-me-la i traient-me-la segons si entro o surto de les botigues.

Doncs això, només: que enyoro molt les cares senceres i em fa mal l'ànima d'anar pel món sense conèixer la gent o intentant endevinar si somriuen o no. Durant tants dies he pensat que era provisorio, i avui semblen encara tan arrelats a la pell, aquests retalls de roba de colors... que és com si portéssim embenada l'alegria.

Suposo que algú en farà un bon estudi, d'aquests nostres comportaments. Del grau de por. Del grau de prudència. Del grau d'obediència. I algú en farà un ús immoral, de les conclusions, això és segur.

Torno a casa una mica decebuda. Perquè jo gairebé hauria engegat globus de colors al cel, avui, hauria fet una festa de ganyotes o de crits, de rialles dringadisses o de somriures amples.

Estenc la roba a poc a poc. Molta gent deu ser fora, és un dia quiet. S'acosta una garsa. Li veig la cua tornassolada i brillant just un moment, i després ja és només un dibuix blanc i negre que es fon en l'aire.

De les vacunes ni en parlaré, penso.

Perquè he escoltat massa opinions apassionades, categòriques, de gent que ha llegit dos articles a la xarxa i n'ha obviat quatre que deien just el contrari.

La paraula té ressos antics, però és la justa: cal respecte. Fes el que vulguis, el que puguis, però no converteixis en arma feridora les incerteses.

La llibertat individual acaba on comença la col·lectiva? Potser sí, però també es pot dir al revés.

Som tan efímers i fràgils, però ens pensem importants i intemporals: molt més que una garsa? Que una pedra? Que un pessic de núvol?

I torno a pensar en el vellet, que no ho deu ser gaire més que jo, i la bossa de comprar el pa, tan bonica. I el pa («Com sempre, Josep?») que fa una olor tèbia de dia estrenat. Li havia d'haver dit

bon dia.